

عنوان مقاله:

تکنیک زبانی و معنا سازی تک واژه دستوری «واو» در قرآن کریم و دیوان حافظ شیرازی

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات زبان فارسی (شفای دل سابق)، دوره 4، شماره 8 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

مهرداد آقائی - دانشیار گروه زبان و ادبیات عربی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه محقق اردبیلی، اردبیل، ایران (نویسنده مسئول).

بهزاد اسبقی - کارشناس ارشد گروه زبان و ادبیات عربی، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران.

فاضل عباس زاده - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد پارس آباد مغان، دانشگاه آزاد اسلامی، پارس آباد مغان، ایران.

خلاصه مقاله:

واو در زبان عربی و فارسی بنا بر موقعیت به کاررفته، کارکردهای گوناگون و معانی متفاوتی دارد؛ زیرا واو، واژه‌ای است که ارتباط و پیوند میان کلمات و جملات را برقرار می‌سازد و آن‌ها را به یکدیگر مرتبط می‌کند. تک واژه مورد بحث مقاله حاضر، واوی است که در نگاه اول خلاف قاعده زبانی به نظر می‌آید؛ چون ارتباط قبل و بعد آن بدون در نظر گرفتن واو کاملاً درست به نظر می‌رسد و کامل می‌نماید. ولی واو واقع شده، در اصل ارتباطی میان یک جزء ذکر نشده با ماقبل یا مابعد خود را به عهده دارد و آن را بیان می‌کند. ذکر نکردن آن جزء در جمله و قرارگیری واو، باعث غافل‌گیری مخاطب در درجه اول و باعث تفکر او در درجه دوم شده و در درجه سوم علتی جهت جست و جو برای یافتن جزء ذکر نشده _ به عبارت دقیق‌تر مقصود متکلم و ارتباطش در جمله مطرح شده است. از آنجاکه اندیشه و تعقل، لایتناهی و جزء جدایی‌ناپذیر وجود آدمی است، ارتباط هر چیزی با آن یا به تعبیری دقیق‌تر، برخورد همه چیزهای امور عقلانی با آن است که سبب جاودانگی آن می‌شود. در مقاله حاضر کوشیده شده است بر اساس شیوه تحلیلی- تطبیقی به علتی از علت‌های متعدد جاودانگی قرآن کریم و دیوان حافظ شیرازی پرداخته شود. مهم‌ترین دستاورد این مقاله، کشف علتی از علل متعدد جاودانگی این دو اثر فاخر بوده است؛ زیرا بیشتر مضامین دیوان حافظ بازتابی از مفاهیم زیبایی قرآنی است.

کلمات کلیدی:

قرآن، بلاغت، حافظ، تک واژه دستوری واو، تکنیک زبانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1377505>

